

782. Quarto iterum *sef. 14. c. 4.* si definit Tridentinum: *Fuit autem quovis tempore, ad impetrandum veniam peccatorum, hic contritionis motus necessarius: & in homine, post baptismum lapsi, ita demum preparata ad remissionem peccatorum, si cum fiducia Divina misericordia, & voto prestanti reliqua, conjunctus sit, que ad rite suscipiendum hoc sacramentum requiruntur: ergo motus contritionis est necessarius, ad impetrandum veniam, & preparat ad remissionem peccatorum: adeoque non est ipsa justificatio; nihil enim est necessarium ad impetrandum scipsum, aut preparat ad scipsum.*

Nec dicas, Concilium tantum loqui de contritione imperfecta, seu attritione; claram enim est, quod loquatur de contritione in genere, & intelligat utramque in specie: atque ita Theologi omnes Concilium explicant in tract. de penit. agendo de contritione: & pater legenti citatum caput; nam potesta additur: *Etsi contritionem hanc aliquando charitate perfectam esse continet, hominemque DEO reconciliare, priusquam hoc sacramentum actu suscipiantur:* quae verba nemo explicat de contritione imperfecta, seu attritione: bene vero sequentia: *Illam verò contritionem imperfectam &c. ergo utraque contritio, quamvis diverso modo, impetrat veniam, & preparat ad remissionem, adeoque neutra est ipsa justificatio. Tandem conclusio validè probatur negativè; quia nulla ratio probat, atque charitatis esse formam justificantem, qualis tamen affterri deberet à positivè id afferentibus.*

ARTICULUS V.

Solvuntur Objectiones.

783. O B. i. Scriptura sape adserunt actu charitatis remissionem peccatorum, justificationem, sanctitatem, conjunctionem cum DEO &c: ergo ipsa est forma justificans. ant. prob. atlatis textibus. *Luc. 7. v. 47. Remittunt ei peccata multa; quoniam dilexit multum. 1. Petri 4. v. 8. Charitas operit multitudinem peccatorum. Ioan. 14. v. 23. Si quis diligit me, sermonem meum servabit, & Pater meus diligit eum, & ad eum venimus, & mansionem apud eum faciemus: ergo. Resp. S. Scriptura etiam dicit de charitate. 1. Cor. 13. v. 7. Omnia credit, omnia sperat &c. quin actus charitatis sit formaliter actus fidei, aut spei. item *Jacob. 2. v. 24.* dicitur: *Ex operibus justificatur homo;* quin opera sint forma justificans.*

Unde locutiones istae sunt tropicae, seu per metonymiam dictæ, sumendo caufam pro effectu, quod frequentissimum est in Scripturis: & sic interpres communiter hos textus exponunt. In forma dist. ant. Scripturam adscribunt actu charitatis remissionem peccatorum &c. tanquam causę. conc.

ant. tanquam formæ neg. ant. & cons. ad prob. neg. cons. Textus illi, etiam in sensu proprio accepti, significant tantum caufam, & non formam; nam utique etiam remittuntur peccata à DEO; licet ipse non sit formalis remissio: & donans veltem operit alterum, licet non sit operimentum: atque propter invitationem alterius venimus in domum illius, licet invitatio non sit adventus.

784. Ob. 2. SS. Patres sape tribuant charitati vim remittendi peccata, vel ea destruendi, & eam comparant, e.g. igni confimenti sylvam, aut rubiginem ferri, ut loquuntur SS. Gregorius, & Chrysostomus apud Vasquium in 1. 2. disp. 203. c. 4. n. 34. quorum similia habent alii: ergo charitas est forma expellens peccatum. Confir. 1. S. Bernardus 1. de modo bene vivendi c. 4. de timore DEI post medium ait: *Perfecta etenim charitas perfecta est sanctitas:* ergo charitas perfecta est justificatio. Confir. 2. S. Augustinus. de natur. & grat. c. 42. ait de charitate: *Ipsa est enim verissima, plenissima, perfectissimaque justitia. & c. 70. se ultimo. Charitas ergo inchoata inchoata justitia est, charitas proiecta proiecta justitia est, charitas magna magna justitia est, charitas perfecta perfecta justitia est:* & loquitur non de habitu charitatis, sed de actu, ut pater legenti contextum: ergo justitia, & actus charitatis sunt formaliter idem.

785. Resp. neg. conf. Imò, sicut ignis est tantum causa combustionis, vel consumptio-nis, ita ad mentem SS. Patrum actus charitatis est tantum causa justificationis, vel tantum est dispositio ad eam. Dein SS. Patrum comparationes non semper sunt ad omnem literam accipiente, sed eorum dicta sape in sensu metaphorico, vel allegorico sunt intelligenda: certè S. Gregorius loco objecto, scilicet *homil. 33. in Evangelia* ait: *Quid, fratres mei, esse dilectionem credimus, nisi ignem?* quod dictum utique literaliter accipi nequit.

Ad confir. dist. ant. charitas est sanctitas in sensu literali. neg. ant. in sensu tropico. conc. anteced. & sub eadem distinctione conc. vel neg. conf. Certè S. Bernardus in verbis immediate antecedentibus uitit tropo; ait enim: *Timor iste* (loquitur de servilli, quem charitas foras mittit) *sanguis est; quia in mente hominis generat sanctitatem:* certè timor literaliter non generat sanctitatem, aut charitatem: sed tantum tanquam actus imperans determinat voluntatem, ad actum charitatis eliciendum: sicut autem haec tantum dicta sunt tropicae, ita & sequentia: *Perfecta etenim charitas perfecta est sanctitas;* licet enim charitas, & sanctitas, non sint realiter idem, sunt tamen connextæ, & in communī modo loquendi sape unum connexum dicunt esse alterum: sic sape dicimus: *Hoc iter fuit ejus mors: vel: fuit ejus promotio ad dignitatem.*

786. Ad 2. confir. dist. eodem modo dictum S. Augustini, & neg. cons. de justificatione literaliter, seu formaliter accepta-

in-

An Actus Charitatis formaliter justificet.

219

intellectam. S. Augustinus sape solet loqui per tropos, & præstet ita, ut participationem cause, sive effectum, appellat nomine cause, vel participati, ut expressè docet S. Thomas 2. 2. q. 23. a. 2. ad 1. & ad 2. *Hic enim modus loquendi consuetus est apud Platonicos, quorum doctrinis imbutus fuit Augustinus: quod quidam non adverentes, ex verbis ejus sumiserunt occasionem errandi.* Sic quoque, quia charitas nostra est participatio charitatis Divina, qua DEUS nos diligat, & que realiter est DEUS, etiam charitas nostra à S. Augustino, 1. 8. de Trinit. c. 8. vocatur DEUS, ut loc. modo cit. expositus.

787. Ob. 3. Actus perfectæ charitatis non est compotibilis cum peccato: ergo est forma ipsi contraria, ipsumque expellens, consequenter est formaliter justificans. Resp. dist. ant. actus charitatis non est compotibilis cum peccato actuali. conc. ant. cum peccato habituali. subdit, non est compotibilis vi sua natura, & exigentia intrinsecæ. neg. ant. vi promissionis Divina. conc. ant. & neg. confiq. Nunquam probabunt adversarij, quod DEUS, si nolisset, perfectæ contritioni promittere remissionem peccati, debuerit facere miraculum contra exigentiam actus contritionis: imò hoc videtur ab omnibus illi negari, qui negant; creaturam posse per actum contritionis, vel aliud meritum, satisfacere pro peccato.

788. Licet autem peccatum sit avercio à DEO, & actus charitatis conversio ad eum, non tamen sequitur, quod ille habeat vim deendi avercionem habitualem, seu offendam; quia ex eo præcisè, quod sit conversio ad DEUM, non habet actus charitatis tantam bonitatem, quantum malitiam habet offensa, de qua re pluribus agitur in tract. de incarn. quin etiam in humanis, offensa paulo gravior, non statim deletur per subsequente actum dilectionis. Quare, nisi DEUS misericorditer promisisset, quod, posito tali actu, vellerem remittere offendam suam, posset peccatum habitualē manere, stante eo actu. Dixi superius, actum perfectæ charitatis non esse compotibilem cum peccato actuali; quia utique cum sincero amore DEI super omnia non stat gravis ejusdem offensa: sed hoc haberet etiam amor DEI naturalis, quia tamen certò non expellit peccatum grave habitualē.

789. Ob. 4. Amor DEI perfectus supponit fidem de eo, quod DEUS taliter amantem redamet: ergo est essentialiter conexus cum reciprocō amore DEI, adeoque essentialiter incompossibilis cum inimicitia, vel odio DEI: ergo est forma expellens peccatum habitualē, & consequenter est justificatio formalis. Resp. cum Haunoldo 1. 2. 11. 3. c. 1. n. 703. neg. ant. licet enim defacto debemus credere, quod DEUS perfectè amantem redamet; quia id aliunde est revelatum: hoc tamen non exigit amor charitatis perfectæ ex sua natura; modò enim datur revelatio de infinita bonitate, & amabilitate DEI, posset quis eum amare super

omnia, eti revelatum non esset, quod DEUS taliter amantem redamaret. Imò puto, sanctos viros sape de hoc non cogitare, & tandem DEUM intensissime amare; licet id non semper faciant ex dictis. n. 746. & seq.

790. Ob. 5. Amans DEUM experitur, se, ratrone hujus ipsius sui actus, amari à DEO plus, quam ipse amet DEUM: ergo experitur, reciprocum amorem DEI amicabilem erga se: ergo hic datur, adeoque actus charitatis non stat cum inimicitia DEI. prob. ant. hic ipse actus, ab homine amante elicitus est donum gratiæ, à DEO collatum homini, ex amore ejusdem hominis: ergo, dum homo experitur, se amare DEUM, hoc ipso experitur, se recipere à DEO donum, ex reciproco hijs amore in se profectum, in quo plus DEUS ipsi dat, quam ipse DEO offerat (nam actus bonus magis est à DEO, quam ab homine) atqui conferre alicui donum ex amore, est ei velle bonum, adeoque eum amicabiliter amare: ergo homo amans experitur, se à DEO amicabiliter amari.

791. Resp. dist. ant. Amans DEUM experitur se plus amari à DEO, amore aliquo benevolentia: conc. ant. amore amicitia. neg. ant. & cons. ad prob. conc. primum entymema. neg. sublumptum, præstet quod secundam partem. & nego quoque ultimam consequentiam. Etiam peccator, dum elicit actum attritionis supernaturalem, idem experitur; nam & hic actus est donum DEI, quod hic ex amore benevolentia in hominem confert, quin amor ille DEI erga peccatorem sit amor amicitia: sed tantum amor benevolentia, qui tamen amor DEI erga nos affinabilior est in se, quam amor nobis quicunque erga DEUM.

Unde, si non aliunde haberemus notitiam de eo, quod DEUS diligentes se diligit amorem amicitiae, certè non possimus ab experientia scire, quod DEUS diligentes auctum charitatis vicissim amicabiliter diligit: imò nec supposita illa notitia experimur, falso non omnino certò, nos ita diligi à DEO; alias experirem omnino certò, nos esse in statum gratia restitutos per actum contritionis, quod non est verum; neque enim abique speciali revelatione de hoc omnimodam certitudinem, sed duntaxat aliquam moralem, habere possumus.

792. Ob. 6. Amans DEUM eligit matgis conjungi cum DEO, quam cum omnibus aliis: imò alia omnia pra DEO contemnit, & tradit se perfectè DEO, suamque felicitatem in eo collocat, ut DEUM aeternum laudet, elque gratuletur &c. ergo, si talis non vicissim amaretur à DEO, atque ad visionem beatificam elevaretur, fieret infelix ex hoc ipso amore: ergo debet DEUS, tam hominem vicissim amicabiliter diligere, finè qua dilectione ad visionem beatificam non elevaretur, prob. ultima conf. hunc amorem DEI dat ipse DEUS homini; quia est gratia DEI: sed repugnat, ut DEUS homini det amorem DEI, & homo ex hoc fiat infelix: ergo debet DEUS, tam hominem vicissim amicabiliter amare. Hoc argumentum, & recte

recte ait Hainoldus *l. 2. rr. 3. n. 703*, prolixitate, & elegantia verborum involvit falaciam: addo: etiam involvit obscuritatem.

793. Resp. informa. conc. ant. neg. cons. utramque. In primis, si homo nunquam esset elevandus ad eam visionem, non esset infelix ratione talis actus; sicut hic cum non impidiret, quo minus ad eam visionem pertingeret. Secundo, saltem nec adversarius dicere potest, hominem fore ratione hujus amoris infelicem, si non statim eleveret ad visionem, modò spem habeat, quod ad illum aliquando sit elevandus: sed, si DEUS etiam hominem non statim post elicium actum charitatis amabiliter amaret, dummodo tamen actus hic esset meritum de congruo visionis (sicut in peccatore est meritum de conguo gratia) jam posset homo concipere spem visionis beatifica obtinendae, maximè accedente Divina promissione; licet hanc promissionem actus hic non exigit; unde non deberet homo esse infelix, si non statim amabiliter amaretur: adeoque ex hoc capite non debet actus charitatis esse formalis iustificatio. Ad prob. conc. præmissis, neg. conf. syllogismus nullo modo est in forma, ut cuique facile patet; cum inferatur in conclusione, quod nullo modo est positum in præmissis. Addo, hoc argumentum recte retrorqueri in actu spei, qui etiam datum a DEO homini: & hic vel maximè fit infelix, si re sperata excidat: sed non ratione actus spei, vi cujus homo non excidit bono sperato: sed ratione aliorum, qui ipsum impediérunt à consecutione boni sperati.

794. Ob. 7. Habitus charitatis formaliter iustificat: ergo etiam actus charitatis. prob. cons. actus charitatis est nobilior habitu, tum quia actus est finis habitus, tum quia etiam est vitalis: ergo, si habitus iustificat, multò magis iustificat actus. Confir. 1. Qui elicit actum charitatis, ope omnipotentie extrinsecè applicata, sine habitu, diligit DEUM ut amicus: ergo vicissim DEUS ipsum diligit ut amicus. Confir. 2. Si quis peccator eliceret actum charitatis, seu contritionem perfectam, & non reciperet gratiam, ac moreretur, tamen non spoliatur visione beatifica: ergo formaliter efficit jutus per ipsum actum charitatis: sed si hic actus in eo casu formaliter iustificaret, iustificat etiam in aliis casibus; quia est semper ejusdem speciei, & potentiae: ergo.

795. Resp. 1. om. ant. neg. cons. ad prob. neg. ant. actus est tantum finis qui habitus, seu opus ipsius, quo non debet esse nobilior sua causa, seu potentia. Aliud est, quod forte operans, seu utens habitu, qui est finis cui, seu in cuius bonum infunditur habitus, debeat esse nobilior isto: sed hoc non facit ad rem. Quod spectat ad vitalitatem, licet quod hanc habitus sit inferior actu, tamen habitus actu excedit; quia est aliquid permanens, & insuper potest causare amorem beatificum, qui nimis quantum excedit amorem in via.

Resp. 2. neg. ant. Infunditur quidem habitus charitatis in iustificatione, at non est forma iustificans: sicut etiam infunduntur habitus fidei, & spei, qui certò non iustificant formaliter; cum possint manere, & actu manent in peccatore. Forma iustificans est gratia sanctificans, qua ut diximus in tract. de grat. n. 266. est distincta ab habitu charitatis: quod etiam tradit S. Thomas. *l. 2. q. 110. a. 3. in corp.* & cum eo plurimi alii, qui omnes, teste Hainoldo, *l. 2. rr. 3. n. 700*, nobiscum negant, habitum charitatis formaliter iustificare.

796. Ad 1. confir. neg. ant. Attentâ præcisè essentiâ actus charitatis, nam eliciens actum charitatis sine habitu, vel etiam eliciens eum cum habitu (si DEUS non misericorditer promisceret alius charitatis gratiam sanctificantem, vel non voluerit, hanc esse connexam cum habitu charitatis) diligenter DEUM, non ut amicus; quia non habetur proportionem in natura: sed tantum diligenter ut benevolus: nec tali amori benevolentia necessariò deberet respondere amor amabilis DEI, præsertim si DEUS prius sit offensus, ut hic ponitur: cum ponatur amans debere iustificari, seu à peccato, & iustitia liberari; non enim statim, quando amas offendens, debet viciſſum offendis redamare, nisi aliunde offendis tollatur.

Ad 2. confir. neg. ant. cum Tannero tom. 2. disp. 6. q. 5. dub. 2. n. 47. saltem, si talis donaret visione beatifica, id non fieret ob exigentiam actus charitatis: sed deberet promissio DEI, vel alius favor accedere. In hac quidem providentia non relinquitur actus charitatis sine gratia, sed hæc statim in eodem instanti infunditur; quia DEUS id promisit: in alia autem providentia posset DEUS, tali homini negare visionem beatificam; nec enim teneretur, eam illi conferre; nam actus charitatis, ab homine elicitus, non posset DEUM obligare. Si autem DEUS etiam pro eo statu vellet, eam visionem tali actui promittere, aut etiam independenter ab omni promissione can liberaliter conferre, id non fieret ex exigentia actus charitatis, sed ex gratuita beatitudine DEI.

797. Ob. 8. Posset homo post actum charitatis elicium statim mori, & tunc illi sine habitu charitatis, aut gratia, statim conferri visio beatifica, ex qua mox oriretur amor beatificus: ergo per istum iustificaretur: ergo etiam per actum charitatis in via, qui est ejusdem speciei cum amore in patria. Resp. dist. ant. posset tali morienti statim conferri visio, & inde oriri amor, in hac providentia. neg. ant. posset id fieri in alia providentia, & de absoluta DEI potentia. conc. ant. & om. 1. conf. neg. secundam. In hac providentia id fieri non potest; quia in ista providentia eliciens actuum charitatis statim confortur gratia habitualis, quae est unica causa formalis iustificationis in hac providentia: & cum hac confortur quoque habitus charitatis, qui dein permanet eti-

am

An Actus Charitatis formaliter iustificet.

am in celo, & inservi in amorem beatificum.

798. Quod autem de absoluta DEI potencia possit sine gracia, & habitu charitatis, statim conferri visio, & ex hac oriri amor beatificus, non quidem apparent implicanter (si aliqua sit, facilior est solutio argumenti objecti) interim tamen non est certum, quod in eo casu visio, vel amor beatificus, formaliter iustificaret: certè Tannerus *tom. 2. disp. 1. q. 3. dub. 3. n. 25*, negat, visionem beatificam esse formalem iustificationem, aut incompossibilem cum peccato (quod quidem videtur ut cunque posse dici de peccato habituali, at non de actuali) & *disp. 6. q. 5. dub. 2. n. 46*, idem negat de amore beatifico; hinc superius omis primam consequit.

Sed, licet omitatur, quod in alia providentia visio beatifica est alia forma, de se potest, expellere peccatum, & aliquo modo iustificare, ideo hac prærogativa ei est attribuenda; quia ex genere suo est maxima creatura similitudo cum DEO, ut docentur *I. Joan. 3. v. 2. Similes ei erimus, quoniam videbimus eum, scuti est*: item est hereditas filiorum DEI, est revelatio faciei Divini, atque admisso intima ad aliquam quasi familiaritatem cum DEO: adeoque saltem naturaliter non potest stare cum inimicitia DEI, sed hoc ipso, quod DEUS eam conferat, saltem si connaturaliter agere vult, cedit jure suo, si quod habuit, ad inimicitiam.

799. Pariter amor beatificus etiam factius dici potest aliqua iustificatio, pro alia providentia, saltem si sumatur reduplicative ut beatificus; nam ut talis supponit essentialiter visionem beatificam, & certitu-

sumptus (quidquid sit de eo specificative tantum accepto) est ejusdem speciei cum amore in via; quia essentialiter presupponit visionem beatificam, & ratione hujus ita presupposita, etiam in consideratione Theologica, vel maximè differt ab actu charitatis in via. Finimus tandem totum de virtutibus Theologicis tractatum illa Ecclæsia oratione ad DEUM Dom. 13, post Pentecosten:

Da nobis fidem, spei, & charitatis augmentum: &, ut mereamur asequi, quod promittis, fac nos amare,

quod precipis.

INDEX.

Disputationum, Quætionum, & Articulorum.

In Tractatu de Virtutibus Theologicis.

DISPUTATIO I.

De Virtutibus Theologicis

Num

in genere.

QUÆSTIO Unica.

De essentia Virtutum Theologicarum, atque Moralium.

Art. I. Quale sit Objectum formale Virtutis Theologicae.

Art. II. Solvuntur Objectiones.

Art. III. An etiam dentur Virtutes Morales insuæ.

Art. IV. Solvuntur Objectiones.

DISPUTATIO II.

De Objecto Formali Divinae Fidei.

QUÆSTIO I.

De Infallibilitate DEI.

Art. I. An Fides Divina debet habere objectum formale infallibile.

Art. II. Solvuntur Objectiones.

Art. III. An DEUS possit fallere, vel falli.

Art. IV. Solvuntur Objectiones.

Art. V. Solvuntur reliqua Objectiones.

Art. VI. An DEUS possit patrare, vel saltem permittere miracula in testimoniis falstatis.

Art. VII. Solvuntur Objectiones.

QUÆSTIO II.

De Objecto Formali Fidei Increato.

Art. I. Quoniam sit objectum formale increaturem Divina Fidei.

Art. II. Solvuntur Objectiones.

QUÆSTIO III.

De Objecto Formali Fidei Creato.

Art. I. An Revelatio externa sit Objectum formale Fidei.

Art. II. Solvuntur Objectiones.

Art. III. An etiam Revelatio privata possit esse Objectum formale fidei.

Art. IV. Solvuntur Objectiones.

QUÆSTIO IV.

De Ultimo Fidei Resolutivo.

Art. I. Quoniam sit ultimum Resolutivum Fidei Divine.

Art. II. Solvuntur Objectiones.

DISPUTATIO III.

De Applicatione Objecti Formalis

Fidei.

175

QUÆSTIO I.

De variis Regulis applicantibus Verbum DEI.

Art. I. An Sacra Biblia sola sufficienter applicet Verbum DEI.

176

Art. II. Solvuntur Objectiones.

186

Art. III. An Traditionis sufficienter applicet Verbum DEI.

193

Art. IV. Solvuntur Objectiones.

198

Art. V. An Spiritus privatus sufficienter applicet Verbum DEI.

207

Art. VI. Solvuntur Objectiones.

212

QUÆSTIO II.

De Ecclesiâ, & Signis Credibilitatis.

Art. I. An deretur aliqua vera Religio, vel Ecclesia in mundo.

218

Art. II. Solvuntur Objectiones.

222

Art. III. An Religio Christiana sit praeterea credibilis.

224

Art. IV. Aliae probationes ejusdem conclusionis.

232

Art. V. Ulteriores probationes ejusdem conclusionis.

238

Art. VI. Ultima probatio conclusionis.

246

Art. VII. An Religio Christiana sit praeterea omnibus aliis credenda.

251

Art. VIII. An inter varias Religiones Christianas licet pro libitu quamlibet ampliari.

258

Art. IX. An pro omnibus aliis scitis Christianis sola Catholica Religio sit credibilis.

262

Art. X. Ulteriores probationes hujus conclusionis.

269

Art. XI. Solvuntur Objectiones.

277

QUÆSTIO III.

De Ecclesiâ Proprietatibus.

Art. I. An Ecclesia vera debet esse semper visibilis.

286

Art. II. Quoniam sunt membra Ecclesia.

294

Art. III. An Ecclesia sit infallibilis regula fidei.

306

Art. IV. Solvuntur Objectiones.

310

Art. V. Quoniam Propositione, vel Definitione

nitio Ecclesia sit infallibilis regula credendi.

322

Art. VI. Solvuntur Objectiones.

331

Art. VII. Solvuntur reliqua Objectiones.

343

Art. VIII. An etiam Definitorum Pontificis extra Concilium infallibiliter applicet Verbum DEI.

352

Art. IX. Solvuntur Objectiones.

360

Art. X. An infallibilis sit Definitorum Pontificis ante consensum Ecclesie.

372

Art. XI. Solvuntur Objectiones.

379

Art. XII. Ostenditur Pontificis definitiones male imputari errores.

382

Art. XIII. An Honorius I. lapsus sit in heretico.

388

Art. XIV. An Pontifex sit infallibilis in questionibus facti, & damnationibus positionum.

393

Art. XV. An legitima sit Appellatio à Pontifice ad Concilium Generale.

403

Art. XVI. Solvuntur Objectiones.

415

Art. XVII. An sit de fide modernum SS. D. Clementem XII. esse verum summum Pontificem.

421

Art. XVIII. Solvuntur Objectiones.

426

Art. XIX. An Definitorum Ecclesia sit Verbum DEI stricte dictum.

443

Art. XX. Solvuntur Objectiones.

450

QUÆSTIO IV.

De Actibus Previis ad Fidem.

Art. I. An actum fidei precedere possit, vel debeat evidenter in attestante.

459

Art. II. Solvuntur Objectiones contra i. conclusionem.

464

Art. III. Solvuntur Objectiones contra reliquias conclusiones.

471

Art. IV. Quale iudicium credibilitatis procedere debent actum fidei.

487

Art. V. Solvuntur Objectiones.

505

Art. VI. Solvuntur reliqua Objectiones.

516

Art. VII. Quid sit Pia Affectione, & an sit necessaria.

526

DISPUTATIO IV.

De Objecto Materiali Fidei.

Art. I. An Ecclesia vera debet esse semper visibilis.

286

Art. II. Quoniam sunt membra Ecclesia.

294

Art. III. An Ecclesia sit infallibilis regula fidei.

306

Art. IV. Solvuntur Objectiones.

310

QUÆSTIO III.

De Objectis Materialibus Fidei in Specie.

775

Art. II. Solvuntur Objectiones.

783

Num,

Art. I. Que sint creaenda necessitate mediis, vel precepti.

Art. II. Solvuntur Objectiones.

Art. III. Solvuntur reliqua Objectiones.

623

QUÆSTIO III.

De Externa Confessione Fidei.

Art. I. An, & quando necessaria sit confessio externa fidei.

Art. II. Solvuntur Objectiones.

649

DISPUTATIO V.

De Proprietatibus Actus Fidei.

QUÆSTIO I.

De Certitudine Actus fidei.

Art. I. An, & quam certus sit actus fidei.

Art. II. Solvuntur Objectiones.

666

QUÆSTIO II.

De Supernaturalitate Actus Fidei.

Art. I. An habitus, & actus fidei, itemque prævia Pia Affectione, & alia ad fidem requisita, sint supernatura.

Art. II. Solvuntur Objectiones.

676

QUÆSTIO III.

De Subjecto Habitûs Fidei.

Art. I. In quibus subjectis detur habitus fidei, spei, & Charitatis.

Art. II. Solvuntur Objectiones.

709

DISPUTATIO VI.

De Spe, & Charitate Theologica.

QUÆSTIO I.

De Objecto Materiali, & Formali, ac Proprietatibus Spei.

Art. I. Quid sit Spe, & quam certa: quodque objectum materiale, & formale ejusdem.

Art. II. Solvuntur Objectiones.

723

QUÆSTIO II.

De Objecto Materiali Fidei in Genere.

Art. I. An, & que implicitè revelata sunt objectum materiale fidei.

Art. II. Solvuntur Objectiones.

755

QUÆSTIO III.

De Objecto Charitatis augmentata etiam per actus remissos.

Art. IV. An Actus Charitatis formiter justificet.

Art. V. Solvuntur Objectiones.

766

QUÆSTIO IV.

De Objectis Materialibus Fidei in Specie.

Art. I. Solvuntur Objectiones.

775

QUÆSTIO V.

De Objectis Materialibus Fidei in Genere.

Art. I. Solvuntur Objectiones.

783

